

Όσο δεν ζεις πνευματικά, μην περιμένεις ευτυχία.

Όσιος Θεοφάνης ο Έγκλειστος.

Σε ποιον θέλεις περισσότερο ν' αφιερώσεις τη ζωή σου; Το πνεύμα της ζωής σου καθορίζεται από τα χαρακτηριστικά στοιχεία εκείνου προς το οποίο περισσότερο κλίνεις. Όποιος ζει για τον Θεό, έχει ένα πνεύμα θείου φόβου και ευλάβειας. Όποιος ζει για τον εαυτό του, έχει ένα πνεύμα αυτάρεσκο, εγωιστικό, φίλαυτο, σαρκικό. Και όποιος ζει για τον κόσμο, έχει ένα πνεύμα φιλόκοσμο και μάταιο. Κρίνοντας απ' αυτά τα γενικά χαρακτηριστικά, βρες τι πνεύμα υπάρχει μέσα σου.

Συνήθως στις γιορτές εύχονται ευτυχία. Ευτυχία, λοιπόν, σου εύχομαι κι εγώ. Γιατί, όμως, κάνουμε αυτή την ευχή; Είναι αλήθεια ότι κανένας μέχρι σήμερα δεν έχει καθορίσει με σαφήνεια και ακρίβεια το τι είναι ευτυχία και το ποιος είναι πραγματικά ευτυχισμένος. Θαρρώ πως ευτυχισμένος είναι όποιος νιώθει έτσι. Όταν, λοιπόν, σου εύχομαι ευτυχία, αυτό ακριβώς εύχομαι: Να νιώθεις πάντα ευτυχισμένη! Και επειδή οι άνθρωποι έχουν τόσο διαφορετικές επιθυμίες, τόσο διαφορετικά γούστα και, συνακόλουθα, τόσο διαφορετικές απόψεις για την ευτυχία, που μπερδεύεται κανείς για τα καλά, σου ξεκαθαρίζω δίχως περιστροφές: Όσο δεν ζεις πνευματικά, μην περιμένεις ευτυχία.

Η διανοητική και σαρκική ζωή, όταν οι συνθήκες είναι ευνοϊκές, δίνουν κάτι σαν ευτυχία. Μα δεν πρόκειται παρά για μια φευγαλέα και

απατηλή γεύση ευτυχίας, που γρήγορα χάνεται. Πέρα απ' αυτό, όταν η διανοητικότητα και η σαρκικότητα κυριαρχούν στον άνθρωπο, τότε η ψυχή και το σώμα ταραζονται από εμπαιθείς λογισμούς, επιθυμίες και συναισθήματα. Το δηλητήριο των παθών δηλητηριάζει τον άνθρωπο, όπως το αφιόνι, αλλά τον κάνει να ξεχνά πρόσκαιρα τη δυστυχία του, όπως πάλι το αφιόνι. Η πνευματική ζωή, απεναντίας, απαλλάσσει τον άνθρωπο από τα πάθη, του προσφέρει τις ευλογίες του πνεύματος και τον κάνει αληθινά και ολοκληρωτικά ευτυχισμένο.

Ο άνθρωπος της χάριτος λάμπει εσωτερικά σαν αστέρι. Συχνά, μάλιστα, η εσωτερική αυτή λαμπρότητα περνά από την ψυχή στο σώμα και γίνεται ορατή στους άλλους.

Όταν έμεινα στην Πετρούπολη, στη δεκαετία του 1840, ακούγοντας γι' αυτό από κάποιους, θέλησα να το διαπιστώσω με τα ίδια μου τα μάτια. Ήμουν, βλέπεις, νεαρός τότε και δύσπιστος. Έτυχε, λοιπόν, να με επισκεφθεί ένας μοναχός, στον οποίο οι ενέργειες της χάριτος ήταν ήδη έκδηλες. Αρχίσαμε να μιλάμε για πνευματικά ζητήματα. Όσο πιο πολύ αυτόσυγκεντρωνόταν, όσο πιο πολύ η σκέψη του βάθαινε, τόσο πιο φωτεινό γινόταν το πρόσωπό του· ώσπου, τελικά, έγινε λευκό σαν το χιόνι, με τα μάτια του ν' αστράφτουν. Λένε ότι και ο γέροντας Σεραφείμ του Σαρώφ πολύ συχνά έλαμπε, ιδιαίτερα την ώρα της προσευχής, και όλοι τον έβλεπαν φωτόλουστο.

Πολλές τέτοιες περιπτώσεις συναντάμε στις διηγήσεις των αγίων πατέρων. Αναφέρεται, για παράδειγμα, στο Γεροντικό ότι ο αββάς Ιωσήφ της Πανεφώ, όταν προσευχόταν με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό, τα δάχτυλά του γίνονταν σαν δέκα λαμπάδες αναμμένες. Το αποκάλυψε ο αββάς Λωτ, που το είδε. Για τον αββά Αρσένιο, πάλι, είναι γραμμένο το ακόλουθο περιστατικό: Πήγε κάποτε στο κελί του, στη Σκήτη της Αιγύπτου, ένας αδελφός. Χτύπησε την πόρτα, μα δεν πήρε απάντηση. Σκύβοντας τότε, κοίταξε μέσα από τη θυρίδα. Και τι να δει! Ο αββάς Αρσένιος ήταν όλος φωτιά! Ένας από τους πατέρες, τέλος, όταν συνάντησε τον αββά Σιλουανό, είδε το πρόσωπό του και το σώμα του να λάμπουν σαν αγγέλου. Και μην μπορώντας ν' ατενίσει εκείνη την τόση λαμπρότητα, έπεσε με το πρόσωπο στη γη.

Σε κάθε εποχή υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι, άνθρωποι της χάριτος... Όλοι οι φωτεινοί άνθρωποι του Θεού μετέχουν χαρισματικά στο άκτιστο φως –δηλαδή στην άκτιστη ενέργεια– του Κυρίου, στο φως που αξιώθηκαν να δουν οι άγιοι απόστολοι Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης στο όρος

Θαβώρ, όταν Εκείνος μεταμορφώθηκε, όταν «το πρόσωπό Του έλαμψε σαν τον ήλιο» (Ματθ. 7:2) και «τα ρούχα Του έγιναν αστραφτερά, κατάλευκα σαν το χιόνι» (Μαρκ. 9:3).

Από το βιβλίο: Πνευματική Ανθολογία από τους βίους και τους λόγους των Αγίων της Ρωσίας. Ιερά Μονή Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2018, σελ. 99, 102, 105.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>